

דף פה.

עין משפט ב.

יו"ד סימן רלד סעיף ע

ע. נה. אמרה קונם שאיני עושה ע"פ אביך או ע"פ אבי או ע"פ אחיך אינו יכול להפר, שאינה משועבדת להם לעשות על פיהם.

עא. אמרה: קונם שאיני עושה על פיך, יפר אע"פ שהיא משועבדת לו, שמא יגרשנה ואז יחול הנדר ולא יוכל להחזירה, הלכך קרינן ביה השתא דברים שבינו לבינה. (ודוקא שאמרה: יקדשו ידי לעושיהם) (בית יוסף וטור וש"ס ופוסקים ועיין באבן העזר סימן פ"א).

יו"ד סימן רלד סעיף ע

עא. אמרה: קונם שאיני עושה על פיך, יפר אע"פ שהיא משועבדת לו, שמא יגרשנה ואז יחול הנדר ולא יוכל להחזירה, הלכך קרינן ביה השתא דברים שבינו לבינה. (ודוקא שאמרה: יקדשו ידי לעושיהם) (בית יוסף וטור וש"ס ופוסקים ועיין באבן העזר סימן פ"א).

עין משפט ג.

אה"ע סימן פא סעיף ב

ב. ג. האשה ^ל שאמרה יקדשו ידי לעושיהן, או שנדרה שלא יהנה בעלה ממעשה ידיה לאו כלום הוא, דמשועבדים הם לבעל, אבל הוא צריך להפר לה ^מ שמא יגרשנה ותהיה אסורה לחזור לו.

^ל. נדרים פ"ה ע"ב ושם בכתובות נ"ט ע"א. ולרמב"ם אף באמרה קונם סגי דבקונם מהני לאסור דבר שלא בא לעולם ועיין בח"מ מתי החלות.
^מ. ואף דהנדר חל רק לאחר הגירושין, מ"מ יכול להפר לה והר"ן הוסיף עוד טעם דמפר בלי הטעם שמה יגרשנה, אלא שמא תאמר לו איני ניזונית ואיני עושה ועיין בח"מ ס"ק ו'.

דף פה:

עין משפט א.ב.

אה"ע סימן פא סעיף א

א. המקדיש מעשה ידי אשתו, אין ההקדש חל, דאין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם. וה"ה שאינו יכול להקדיש מעשה ידי עצמו, ומותר הוא בעצמו ליהנות והנותר חולין.

ב. אמר יקדשו ידיי לעושיהן, או יקדשו ידי לעושיהן, הרי זה קדוש, וי"ח דלא קדוש באמר לה יקדשו ידיי לעושיהן, משום דבידה לומר איני ניזונית ואיני עושה.

עין משפט ג.

ח"מ סימן ריב סעיף ט

י. אמר קרקע זה לכשאקחנו יהיה הקדש אינו כלום פ שאין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם, אבל אמר לכשאקחנו אקדישנו או אתנהו להקדש הוי עליו נדר וצריך לקיים נדרו.

עין משפט ד.

יו"ד סימן רלד סעיף עא

עיין לעיל דף פה. עין משפט ב

אה"ע סימן פא סעיף ב

עיין לעיל דף פה. עין משפט ג

ג. כר"י הסנדלר דפסק שמואל כוותיה בכתובות נ"ט ע"א.

ס. דעת הרמב"ם וכו"ה שם. משום ידיים ישנם בעולם ואיירי שנותן לה מזונות ומעה כסף, דאל"כ אין אדם מקדיש דבר שאינו שלו, וה"ה אם אמרה איני ניזונית ואיני עושה שאז מע"י שלה, דאינו יכול להקדיש אף אם מאכילה במתנה. ח"מ.

ע. דלדין אף בניזונית אין הידיים שלו, דתמיד יכולה לומר לו איני ניזונית ואיני עושה והיא דעת הר"ן והטור. ח"מ.

פ. זו דעת הרא"ש בב"ק פ"ד סי' ג' שהביאה הרמ"א בסעיף ז' ודלא כהרמב"ם, וכך העיר הרמ"א כאן על דברי המחבר שסתם כאן כדעת הרא"ש ולא כמו שפסק בסעיף ז' כדעת הרמב"ם שחייב לקיים דבריו. אך הסמ"ע בס"ק כ"ב כתב ליישב ולחלק בין דבר שבאין ממילא כגון במה שתלד פרתי או מה שיוציא אילני בזה הרמב"ם אמר שחייב לקיים דברו, לא כן בבית כשאקחנו יהיה הקדש זה דבר שאין בידו ולא יבוא ממילא וע"כ לא אמר כלום גם לדעת הרמב"ם. והש"ך בס"ק י"ב הסכים לדבריו. אך בהג"ה על הש"ך כתב שדברי הרמ"א נכונים וא"א לומר חילוקו של הסמ"ע שהרמב"ם בפ"ו מערכין לא מחלק בזה ע"ש. ועיין בט"ז.